

Sezen Kayhan

Gamsız Ruhlar Arasında

Deli

Sezen Kayhan

1986 yılında Ankara'da doğdu. Bilkent Üniversitesi Arkeoloji ve Sanat Tarihi Bölümü'nde lisans, Bahçeşehir Üniversitesi Sinema-TV Bölümü'nde yüksek lisans, Koç ve Antwerp Üniversiteleri Film Çalışmaları ve Görsel Kültür Ortak Doktora Programı'nda doktora eğitimini tamamladı. Türkiye, İtalya ve Amerika'da çeşitli film ve belgesellerde çalıştı. Filmleri ulusal ve uluslararası pek çok festivalde gösterildi, ödüller aldı. 2010 yılından bu yana yazdığı öyküleri ve yazıları *Notos*, *Varlık*, *Sözcükler*, *Öykülem*, *Kitapçı*, *Sarnıç Öykü*, *Lacivert*, *Kurşun Kalem* dergilerinde yayımlandı. *Gamsız Ruhlar Arasında* ilk öykü kitabı.

GAMSIZ RUHLAR ARASINDA

© 2024, Tudem Yayın Grubu
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Sezen Kayhan
EDİTÖR: Barış İnce
DÜZELTİ: Ayşegül Utku Günaydın
KAPAK RESMİ: Gülçin Günaydın
GRAFİK UYGULAMA: Sezer Gök

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Başkent Organize San. Bölgesi 22 Cad. No:6 Malıköy, Temelli/Ankara
Tel: 0312 640 16 23

Birinci Baskı: Ekim 2024 (2000 adet)

ISBN: 978-625-6084-03-2
Yayınevi sertifika no: 45041
Matbaa sertifika no: 48083

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez, çoğaltılamaz.

DELİDOLU, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ'nin tescilli markasıdır.

GAMSIZ RUHLAR ARASINDA

Sezen Kayhan

Deli

İçindekiler

Yarım	7
Tenasül Hayatı	12
Gamsız Ruhlar Arasında	19
Valentino Kafe	24
Ayna Duvarlı Evler	30
Erik Zamanı	39
Rüzgârlar	43
Yangın Yutan Kız	56
Vedasız	61
Metruk Servinin Rüyası	66

Yarım

Doğruldu ve etrafındaki engin yeşillığe baktı. Yükselen sis, dağın yerle ilişkisini kesmişti. Gökyüzüne bu kadar yakın olmak başını döndürüyordu. Bir yandan olanca gücüyle tomurcukları yapraklardan ayırmaya çalışıyor, bir yandan da ayağının altından kaymaya çalışan toprağa sıkı sıkıya tutunuyordu. Bu çaba onu yormuş, biraz nefeslenmek istemişti. Rüzgârda uçuşan beyaz yazmasının ucunu boynuna sıkıştırıp su şişesine uzandı. Su bitmişti. Yutkunarak susuzluk hissini bastırmaya çalıştı ancak düşündükçe his daha da belirginleşti. Belindeki sızı da hafifçe kendini belli etmeye başlamıştı. Dalların üzerine bıraktığı makasını alıp işe döndü. Yapraklardan gelen çay kokusu tekrar parmaklarına dolandı. Melek için gün erken başlamıştı.

Öğleden sonra bahçe sahibinin, “Paydos!” diye bağırarak yanlarına gelmesi çevrede bir huzursuzluk yarattı. Adamın ifadesizliği

tedirgin ediciydi. Melek, yüzünden duygularını okuyamadığı insanları sevmezdi. Çoğu zaman karşısındakinin hislerine göre hareket etmesi gerekirdi, bu nedenle ifadelere ihtiyacı vardı. Genelde hiç önem verilmeyen ya da üzerine düşünülmeyen kısa bakışlar, gülüşler, anlamsız kelimeler onun için büyük önem taşıyordu. Kısa anları okuyabilmek göçebe hayatın ona kazandırdıklarından-
dı. Tanıştığı çoğu kişiyle uzun vakit geçirme olanağı olmuyordu, bu yüzden sözlerin altını kazımayı öğrenmişti. Sahte ilgileri, samiyetsizlikleri, tutulmayacak sözleri hep kısa ifadeler ele verirdi.

Ancak günlerdir bu adamın duygularını bir türlü okuyamamıştı. Onun rahatsızlığını paylaşan Aynur, yanına yaklaşıp bağladığı bezin ucundan tuttu. Yaprakların çokluğu işlerini zorlaştırıyordu. Birlikte tüm güçleriyle yaprakları tıktırarak bağladılar. Ardından zorlukla kaldırdıkları çay dolu bezleri sırtlarına yüklediler ve sessizce adamın yanından uzaklaşıp teleferiğe ulaştılar. Yükdedikleri teleferiğin uçsuz bucaksız yeşillikler içinde kendilerinden uzaklaşmasını izlediler. Birkaç dakikalığına da olsa günün en huzurlu ânının tadını çıkardılar.

Aynur, “Birlikte yürüyelim mi?” diye sordu. Melek bu teklifi hemen kabul etti. Eşyalarını toplamak için ağacın yanına gitti. Orada kendi yaşlarında, tanımadığı bir oğlan duvara yaslanmış sigara içiyordu. Büyük ihtimalle çevredeki bahçe sahibi ailelerden birinin oğluydu. Oğlan, eşyalarını çantasına dolduran Melek’i izlemeye başladı. Kendi evinde sevdiği bir filmi izliyormuşçasına rahattı. Belli ki ona göre, karşısındakinin ne hissettiğini düşünmeden gözlerini birine dikmek son derece doğaldı. Karşı tarafın ise izlenmek dışında bir seçeneği yoktu.

Melek’in görünmez olma isteği her zamankinden ağır bastı. Kaybolmak, yok olmak... Sık sık bu hisle yüzleşiyordu. Ancak o

an, pantolonunun üzerine giydiği ıslak muşambayı oğlanın önünde çıkarma düşüncesi bu duygunun artmasına neden oldu. Muşambanın altında kendi pantolonu vardı ve oğlan tenini görmeyecekti. Yine de rahatsız oldu. Islak muşambayı üzerinde bıraktı. Onun yerine yazmasını daha da sıkı bağladı, eşyalarını aldı ve hızlıca yürümeye başladı.

Biraz ileride Aynur onu bekliyordu, yola birlikte devam ettiler. Bu dönüş yürüyüşleri onlara, herkesten uzaklaşıp kafa dağıtmaları için bir fırsat veriyordu. Aynur anlatmayı seviyordu, Melek ise dinlemeyi. Birbirlerini tamamlayan huylarıyla bu yürüyüşler boyunca zamanı unutuyorlardı. Aynur tam erkek kardeşinin tembelliğiyle ilgili konuşmaya başlamışken arkadan gelen ıslık sesiyle lafi bölündü. Arkalarına baktıklarında ağaçlıklı yolda kimsenin olmadığını fark ettiler. Kıvrımlarından ötürü yolun yalnızca bir bölümü görünüyordu. Gidip bakmaya niyetlendiler ancak vazgeçip yürümeye devam ettiler. O sırada bir ıslık sesi daha geldi. Sinirle arkaya döndüklerinde bu kez uzaktaki oğlanı fark ettiler. Arkalarındaki, ağacın altında Melek'i izleyen kişiydi. Tedirginliklerini belli etmemeye çalışarak adımlarını hızlandırıp ıssızlığın içinde yürüdüler.

Sonunda eski bir taş köprüye vardıklarında, Melek sırtını acıtan bez çantayı indirmek için biraz durmak istedi. Arkaya dönüp baktılar ve oğlanın hâlâ aynı mesafede olduğunu gördüler. Onlar durunca o da durmuştu. Bu şekilde biraz dinlendiler. Onlar iki adım attıkça oğlan da iki adım attı. Tam iki adım atmışlardı ki Aynur, Melek'in kolunu çekerek onu durdurdu. Onlar durunca oğlan da durdu. Sonra Aynur, Melek'i tutarak yavaşça bir adım daha attırdı. Oğlan da bir adım attı. Ardından onlar iki adım attılar, o da iki adım attı. Bu sessiz güç oyunu hoşlarına gitmişti. Oğlan ne yapacağını bilemiyor, yalnızca

onların hareketlerini tekrarlıyordu. Dördüncü adıma geldiklerinde oyunu sonlandırıp yürümeye devam ettiler. Aralarındaki mesafe sabitti. Bu oyun Melek'e uzun zamandır hissetmediklerini hatırlattı. Tedirgin olmasına rağmen içten içe ilgi görmek hoşuna gidiyordu. Aslında görünmez olmak istemiyordu. Bu mecburiyet onu yormuştu.

Biraz ileride, bir evin önünde Melek'in annesi öteki kadınlarla birlikte çay kurutuyordu. Kızları görünce işini bırakarak doğruldu. Bir bakışı, Melek'in Aynur'la vedalaşıp yanına gelmesi için yeterli oldu. Kadın, kızın kolunu sıkıca kavrayarak kendine çekti. Sarılır gibi yaparken arkadan kimsenin göremeyeceği şekilde saçını çekti ve fısıltıyla konuştu.

“Geç kaldın. Oyalanma demiştim sana.”

Melek canı acımıyormuş gibi davranıyordu. Annesi sordu.

“Eşyalarını topladın mı?”

Daha toplamamıştı.

“Hadi git topla! Yarın erkenden fıncığa gidiyoruz.”

Duyduklarını önemsiyormuşçasına yavaşça eve yürümeye başladı. Evin kapısına geldiğinde peşindeki oğlanın, annesinin karşısında dikilmekte olduğunu fark etti.

Anne, oğlanın karşısında duruyor ancak hiçbir şey söylemiyordu. Ardından bir hayvanı kovuyormuşçasına ayağını yere vurdu ve bağırırdı.

“Git!”

Oğlan irkildi ancak kaçmadı. Bu kez oğlanın üzerine yürür gibi ayağını yere vurdu ve daha yüksek sesle bağırırdı.

“Git!”

Oğlan birkaç adım geriledi ancak hâlâ oradaydı. Sonra anne yerden bulduğu bir taşı alıp fırlattı. Bu hamle karşısında oğlan koşarak uzaklaştı.

Onun kaçışını izleyen Melek, annesine baktı; sinirli görünmüyordu. Yine de annesiyle göz göze gelmekten çekinip eve girdi. Yalnızca hasat zamanları kullanılan bu evde kendine ait bir parça aradı. Onu eve bağlayan, veda etmesini gerektirecek herhangi bir parça. Uyuduğu odaya girdi. Toplaması gereken birkaç parça eşyasına baktı ancak hiçbirine el sürmedi. Onun yerine mutfığa girdi, kirli tezgâhın yanında duran bir elmayı ve yarım ekmeği aldı. Arka kapıdan sessizce çıktı. Aşağıya, sahile doğru yürümeye başladı.

Sahile vardığında denizden gelen serin hava yüzüne çarptı. Güzel bir pazar günüydü. Bir süre yürüdü ve çocuklarını sahile getiren aileleri izledi. Ardından kumların üzerine oturdu ve denize bakmaya başladı. Karşı kıyı, uzun süre bakınca insan suretine bürünen kayalıklarla çevriliydi. Buradaki kayalar onu her zaman etkilemişti. Özellikle bir kaya, belirli bir süre baktıktan sonra yavaşça kendi yüzüne dönüşüyordu. Onu ilk gördüğünde büyülenmişti. Kaya, onda ilk kez kendiyi karşılaştırmış hissi yaratmıştı. Şu an onunla vedalaşırken de benzer hisler içindeydi. Sık sık yaptığı gibi tekrar gözlerini bu kayaya dikti ve çıkacağı yolculuğu düşündü. Vedasızlık, geçicilik, uçuculuk... Denizden gelen dalgalar eteğinin ucuna ulaştı, kumaş biraz ıslandı ancak o hissetmedi. Yollar, yüzler, dağlar geçiyordu aklından. Gözleri ise kayadaydı. Ve nihayet kaya yavaş yavaş yüzünün şeklini almaya başladı. Ilık bir rüzgâr esti, eteğinin ucu biraz daha ıslandı ve zaman kayboldu.

Sezen Kayhan

Gamsız Ruhlar Arasında

“Hoş geldiniz veda etmeyi bilmeyenler! Sakındıkları vedalar ile yitene ölümsüzlük bahsettiklerini düşünenler. Gözyaşlarıyla birini baştan yaratmak isteyenler. Gerçeğin sonsuzluğu kaldıramayacak kadar kırılğan olduğunu kabullenemeyenler. Siz de hoş geldiniz!”

Gündelik yaşamın küçük tedirginliklerinden insanın evrensel korkularına açılan bir kapının önündeyiz. Yazar bizi zarifçe davet ediyor, gamsız ruhların arasına. Güvercin misali ürkek adımlarla yürüyen mevsimlik tarım işçisi kadınlardan, unutmaktan ve unutulmaktan tedirgin yaşlılara, ilk tensel temasın ahlaki baskısıyla ateş yutan gençlerden, “papaz büyü” yapıldığına inanılan oysa sadece karanlıktan korkan çocuklara... Bir erik zamanı, sevdiğini yitirmiş herkesin dünyasının tam içindeyiz.

Sezen Kayhan, bu öykü kitabında dil işçiliğini, güçlü bir gözlem gücü ve yalın bir anlatımla birleştirmeyi başarıyor.

Delidolu

delidolu.com.tr

Facebook, Instagram, Twitter icons

Delidolu Yayınları

ISBN: 978-625-6084-03-2

9 786256 084032